

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 333/04-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Jána Vereba, bytom R., zastúpeného advokátkou JUDr. H. K., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice – okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Jána Vereba na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 16 C 440/94 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice – okolie prikazuje vo veci sp. zn. 16 C 440/94 konať bez zbytočných prietáhov.

3. Jána Verebovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Košice – okolie p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice – okolie je p o v i n n ý nahradiť Jánovi Verebovi trovy právneho zastúpenia v sume 11 115 Sk (slovom jedenásťtisícstopätnásť slovenských korún) na bankový účet advokátky JUDr. H. K., Advokátska kancelária, K.

5. Sťažnosti Jána Vereba vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. októbra 2004 doručená sťažnosť Jána Vereba, bytom R. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. H. K., Advokátska kancelária, K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice – okolie (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 440/94.

Ústavný súd uznesením sp. zn. III. ÚS 333/04 z 3. novembra 2004 prijal sťažnosť na ďalšie konanie.

Sťažovateľ uviedol, že 14. apríla 1994 podal žalobu na okresnom súde, ktorej bola pridelená sp. zn. 16 C 440/94. Súd v roku 1996 nariadil šesť pojednávaní a na poslednom žalobu zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie a svojimi podaniami zo 7. apríla 1998 a 27. mája 1998 žiadal, aby spis bol ihneď predložený na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Súd mu uznesením z 12. júna 1998 sčasti priznal oslobodenie od súdnych poplatkov nad 2 000 Sk a predložil spis k odvolaciemu konaniu. V odpovedi na sťažnosť zo 7. júla 1998 bol informovaný, že jeho sťažnosť je dôvodná a došlo k prietahom v konaní. Dňa 6. decembra 1999 mu bol doručený rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 80/98 z 29. októbra 1999, ktorým bol prvostupňový rozsudok zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. V roku 2000 boli vytýčené dve pojednávania, súd ďalej vo veci nekonal, preto ho urgoval 28. novembra 2000 a 8. decembra 2000. V roku 2001 sa uskutočnili ďalšie tri pojednávania a v roku 2002 jedno pojednanie, na ktorých sa prakticky nevykonali nijaké dokazovania, hoci už v roku 2000

sa sťažovateľ domáhal znaleckého dokazovania a ustanovenie znalca urgoval aj 17. júla 2002. Na opakovanú sťažnosť zo 14. mája 2003 mu predseda súdu oznámil, že je čiastočne dôvodná. Keďže išlo o desaťročný spor, pokúsil sa spor ukončiť aj mimosúdne, čo sa však nepodarilo. Od podania žaloby ubehlo viac ako desať rokov a vo veci nebolo rozhodnuté. V postupe okresného súdu vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 od. 2 ústavy. Celé konania v sťažovateľovi vyvolávajú psychický stav neistoty a bezprávia.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol, že

„1. Základné právo sťažovateľa, právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo v konaní vedenom na Okresnom súde Košice – okolie pod č. k. 16 C 440/94 porušené.

2. Ústavný súd prikazuje, aby Okresný súd Košice – okolie vo veci č. k. 16 C 440/94 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 100.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Košice – okolie povinný zaplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Porušovateľ je povinný sťažovateľovi nahradiť trovy súdneho konania“.

Sťažovateľ netrval na ústnom prejednaní veci.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril predseda okresného súdu 2. decembra 2004 listom sp. zn. Spr. 1102/04. Uviedol, že žaloba bola súdu podaná 3. mája 1994 a predmetom konania bolo vypratanie nehnuteľnosti. Vec prejednávajúca sudkyňa vo veci priebežne konala. Opísaný stav veci v podstate zodpovedá bodu I, ktorý uviedol vo svojej sťažnosti sťažovateľ. Pojednávajúca sudkyňa bola upozornená 12. mája 2003 na nečinnosť a od písomného upozornenia vo veci koná.

Predseda okresného súdu zároveň uviedol, že netrvá na ústnom prejednaní veci.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, stanoviska predsedu okresného súdu a najmä preštudovaním spisu okresného súdu sp. zn. 16 C 440/94 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľ podal 3. mája 1994 okresnému súdu návrh na vypratanie nehnuteľnosti, veci bola pridelená spisová značka 16 C 440/94.

Dňa 10. mája 1994 vydal sudca pokyn pripojiť spis sp. zn. 5 C 1323/91, doručiť žalobu žalovanému na vyjadrenie a vyzvať sťažovateľa, aby v lehote 5 dní predložil list vlastníctva, zmluvu o užívaní nehnuteľnosti, výzvu na uzavretie kúpnej zmluvy a výzvu na vypratanie nehnuteľnosti.

Dňa 19. mája 1994 sťažovateľ doložil list vlastníctva spolu s výzvou na vypratanie nehnuteľnosti.

Dňa 19. mája 1994 bolo súdu doručené vyjadrenie sťažovateľa.

Dňa 19. augusta 1994 sudca vydal pokyn zaslať vyjadrenie žalovaného k žalobe sťažovateľovi.

Dňa 12. decembra 1994 sudca nariadil pojednávanie na 21. december 1994.

Dňa 21. decembra 1994 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa a odporcu, ktoré bolo odročené na 22. december 1994 za účelom vyhlásenia rozsudku.

Dňa 22. decembra 1994 súd uznesením vylúčil na samostatné konanie vec určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Dňa 4. januára 1995 sťažovateľ rozšíril návrh proti ďalšiemu účastníkovi.

Dňa 13. januára 1995 súd uložil sťažovateľovi oznámiť rodné meno odporcovej manželky (žalovanej č. 2).

Dňa 25. januára 1995 sťažovateľ doplnil požadované údaje.

Dňa 27. novembra 1995 vydal sudca pokyn kancelárii založiť nový spis sp. zn. 16 C 732/95 vo veci určenia vlastníckeho práva navrhovateľa C. proti Jánovi Verebovi a zároveň vyžiadať vyjadrenie odporkyne č. 2 k návrhu.

Dňa 13. decembra 1995 sa odporkyňa vyjadrila k návrhu.

Dňa 29. februára 1996 vyzval súd sťažovateľa, aby v lehote 3 dní uviedol hodnotu predmetu sporu za účelom vyrubenia súdneho poplatku.

Dňa 15. apríla 1996 súd konanie prerušil do právoplatnosti skončenia konania vo veci sp. zn. 16 C 732/95.

Dňa 30. apríla 1996 bolo súdu doručené oznámenie o zrušení zastupovania sťažovateľa.

Dňa 10. septembra 1996 súd nariadil pojednávanie na 20. september 1996.

Dňa 20. septembra 1996 sa konalo pojednávanie, ktorého sa nezúčastnili žalovaní 1 a 2, u ktorých nebolo vykázané doručenie. Sťažovateľ a jeho zástupkyňa boli prítomní.

Dňa 8. októbra 1996 bolo pojednávanie odročené na 31. október 1996, opätovne u odporcov nebolo vykázané doručenie.

Dňa 14. novembra 1996 sa vo veci konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa a odporcov, ktoré bolo odročené na 18. november 1996.

Dňa 18. novembra 1996 za účasti odporcov a sťažovateľa po dopoludňajšom pojednávaní bol popoludní vyhlásený rozsudok.

Dňa 7. januára 1997 bolo súdu doručené oznámenie o zrušení právneho zastúpenia.

Dňa 22. januára 1997 podal odvolanie sťažovateľ.

Dňa 7. februára 1997 sa k veci vyjadril žalovaný.

Dňa 11. februára 1997 súd vydal uznesenie o súdnych poplatkoch.

Dňa 21. februára 1997 sťažovateľ predložil žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkoch s prílohami.

Dňa 3. júna 1997 súd pripojil súvisiace spisy.

Dňa 12. júna 1997 vydal súd uznesenie o priznaní oslobodenia od poplatkov.

Dňa 22. júna 1998 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Dňa 29. októbra 1999 krajský súd rozhodol uznesením, ktoré doručil okresnému súdu 6. decembra 1999.

Dňa 8. decembra 1999 súd vydal pokyn na doručenie uznesenia krajského súdu účastníkom.

Dňa 30. decembra 1999 súd vyzval účastníkov, aby oznámili dôkazy v lehote 10 dní.

Dňa 28. januára 2000 oznámil dôkazy sťažovateľ.

Dňa 30. marca 2000 určil súd termín pojednávania na 5. máj 2000.

Dňa 5. mája 2000 na pojednávaní za prítomnosti účastníkov a ich zástupcov súd uznesením pripustil do konania účastníka č. 2 a pojednávanie odročil na neurčito za účelom vyjadrenia účastníkov k rozšíreniu.

Dňa 12. júna 2000 súd urgoval účastníkov, aby sa vyjadrili k žalobe v lehote 10 dní.

Dňa 11. júla 2000 súd urgoval predloženie vyjadrení.

Dňa 1. augusta 2000 sťažovateľ urgoval súd, aby pokračoval v konaní.

Dňa 21. augusta 2000 súd vytýčil termín pojednávania na 19. september 2000.

Dňa 19. septembra 2000 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa, žalovaného č. 1 a právnych zástupcov, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom bližšie nešpecifikovaného dokazovania a predloženia listu vlastníctva nie staršieho ako 3 mesiace.

Dňa 16. októbra 2000 sťažovateľ doručil list vlastníctva.

Dňa 28. novembra 2000 sťažovateľ opätovne urgoval pokračovanie v konaní.

Dňa 24. januára 2001 súd nariadil pojednávanie na 1. marec 2001.

Dňa 24. januára 2001 sa k veci vyjadril sťažovateľ.

Dňa 1. marca 2001 sa konalo pojednávanie vo veci za prítomnosti sťažovateľa a žalovaného č. 1. Nezúčastnili sa ho žalovaná č. 2 a právny zástupca a bolo odročené na 5. apríl 2001.

Dňa 5. apríla 2001 sa konalo pojednávanie za účasti všetkých účastníkov a ich zástupcov, ktoré bolo odročené na neurčito. Žalovaný doložil do spisu doklady (č. 1. 84 – 94).

Dňa 31. mája 2001 vydal sudca pokyn kancelárii lustrovať v registri „C“, či je na súde návrh odporcov proti sťažovateľovi na nahradenie jeho vôle.

Dňa 7. júna 2001 kancelária oznámila, že predmetná vec je vedená pod sp. zn. 8 C 122/01.

Dňa 25. júna 2001 súd vyrubil súdny poplatok za rozšírenie návrhu.

Dňa 12. júla 2001 sa k návrhu vyjadril sťažovateľ.

Dňa 25. septembra 2001 sudca nariadil pojednávanie na 8. november 2001.

Dňa 5. novembra 2001 bolo pojednávanie (stanovené na 8. november 2001) zrušené z dôvodu školenia sudcov.

Dňa 7. novembra 2001 bol nariadený termín pojednávania na 8. január 2002.

Dňa 8. januára 2002 sa konalo pojednávanie za účasti sťažovateľa a odporcov a ich právnych zástupcov, ktoré bolo odročené na neurčito.

Dňa 17. júla 2002 sťažovateľ urgoval vytýčenie pojednávania.

Dňa 2. januára 2003 súd ustanovil súdneho znalca na ocenenie ceny nehnuteľnosti.

Na č. 1. 113 spisu sa nachádza úradný záznam s pokynom kancelárii odnieť do kancelárie predsedu súdu uznesenie o ustanovení znalca, lebo sťažovateľ bude volať predsedovi (vo veci sp. zn. Spr. 2050/02).

Dňa 24. februára 2003 oznámil ustanovený znalec, že nemá oprávnenie na oceňovanie stavieb.

Dňa 2. apríla 2003 súd zrušil uznesenie z 2. januára 2003 a nariadil nové znalecké dokazovanie.

Na č. 1. 118 spisu sa nachádza úradný záznam podpredsedníčky súdu, že vo veci boli zistené priesťahy od 8. januára 2002 do 2. januára 2003.

Dňa 1. júla 2003 súd upozornil účastníkov na povinnosť sprístupniť nehnuteľnosť znalcovi.

Dňa 30. septembra 2003 predložil znalec znalecký posudok.

Dňa 3. októbra 2003 súd vydal uznesenie o určení znalečného.

Dňa 2. októbra 2003 súd vydal pokyn doručiť znalecký posudok účastníkom.

Dňa 14. októbra 2003 súd vyžiadal vyjadrenie účastníkov k znaleckému posudku.

Dňa 28. októbra 2003 sa k znaleckému posudku vyjadril sťažovateľ.

Dňa 18. novembra 2003 súd nariadil termín pojednávania na 22. január 2004.

Dňa 22. januára 2004 sa konalo pojednávanie za prítomnosti sťažovateľa, jeho zástupcu a odporcu v 1. rade, odporkyňa v 2. rade a právny zástupca odporcov sa pojednávania nezúčastnili. Výsledkom tohto konania bola dohoda, že účastníci sa v lehote 1 mesiac pokúsia o mimosúdnu dohodu.

Dňa 3. marca 2004 oznámil sťažovateľ súdu, že k mimosúdnej dohode nedošlo.

Dňa 12. marca 2004 sa vyjadril odporca, že pokus o mimosúdnu dohodu trvá.

Dňa 16. marca 2004 dal sudca úpravou kancelárii pokyn, aby dala spis na lehotu do 5. apríla 2004 za účelom možnej mimosúdnej dohody.

Dňa 8. apríla 2004 – úradný záznam čakať ešte 15 dní.

Dňa 19. apríla 2004 oznámil sťažovateľ súdu opätovne, že nedošlo k mimosúdnej dohode.

Dňa 18. mája 2004 súd vyzval žalovaných, aby v lehote 10 dní navrhli úkony, ktoré navrhujú vykonať.

Dňa 28. augusta 2004 sťažovateľ urgoval pokračovanie v konaní.

Dňa 25. augusta 2004 vyšší súdny úradník vydal uznesenie, aby účastníci uviedli, čoho sa navzájom domáhajú na základe návrhu z 30. marca 2001, a to v lehote 10 dní.

Dňa 5. októbra 2004 vyšší súdny úradník vydal uznesenie o odmietnutí vzájomného návrhu z 30. marca 2001.

Dňa 8. novembra 2004 súd nariadil vo veci pojednávanie na 13. január 2005.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Len prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby neodstráni a nemôže odstrániť. Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol o nej s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím

štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd vzal do úvahy právny a skutkový stav veci. Predmetom konania je žaloba týkajúca sa vypratania nehnuteľnosti. Ústavný súd posúdil predmetnú vec po právnej stránke ako štandardnú.

Skutkovú stránku predmetnej veci možno zaradiť k štandardnej v rámci agendy patriacej do rozhodovacej činnosti všeobecného súdnictva aj s prihliadnutím na prípadné protikladné tvrdenia účastníkov konania, ako to je v sporových konaniach bežné. Ústavný súd uznáva, že ustálenie skutkového stavu v danej veci môže byť náročné, ale okresný súd zatiaľ k nemu nepristúpil v takom rozsahu, že by ho bolo možné skúmať, a preto nie je ani významné pre hodnotenie postupu okresného súdu.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil žiadnu okolnosť v správaní s'ťažovateľa, ktorou by prispel k priet'ahom v konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup samotného okresného súdu.

Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu vyššie citovaného základného práva, ústavný súd zistil, že tomu tak je, a to bez existencie zákonnej prekážky (napr. II. ÚS 3/00).

Ústavný súd poukazuje na tú skutočnosť, že vo veci bolo vykonaných množstvo pojednávaní, na ktorých nebol vykonaný žiadny dôkaz a končili väčšinou tak, že sa odročovali na neurčito bez uvedenia ďalších dôvodov odročenia.

Ústavný súd vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 25. januára 1995 do 27. novembra 1995 (10 mesiacov), od 8. januára 2002 do 2. januára 2003 (1 rok) ako zbytočné prieťahy v konaní v dĺžke takmer 2 rokov.

Ústavný súd zdôrazňuje aj iné závady v postupe okresného súdu, ktoré mali priamy vzťah k dĺžke konania.

Dňa 21. januára 1997 (č. 1. 47) podal sťažovateľ odvolanie, ktoré bolo nadriadenému súdu predložené až 22. júna 1998, teda po vyše 1 a pol roku.

Dňa 4. januára 1995 bol podaný návrh na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania, ktorý bol uznesením pribratý až 5. mája 2000.

Vec sa od 22. júna 1998 do 6. decembra 1999 nachádzala tiež na krajskom súde, ktorý rozhodoval o odvolaní, ale túto skutočnosť sťažovateľ nenamietal a ústavný súd je v tejto veci viazaný návrhom sťažovateľa.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru o porušení základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy (bol 1 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd takýto príkaz okresnému súdu vydal (bod 2 výroku nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ z dôvodov dlhodobej právnej neistoty žiada primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk.

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobie nečinnosti okresného súdu, ako aj okolnosť, že sťažovateľ svojím správaním neprispel k zbytočným priet'ahom v predmetnom konaní.

Ústavný súd v okolnostiach tejto veci považuje finančné zadosťučinenie pre sťažovateľa vo výške 30 000 Sk za primerané so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci a vo zvyšnej časti žiadosť sťažovateľa zamietol (bod 3 a 5 výroku nálezu).

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa bolo porušené, a teda mal vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom

a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceniteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu.

Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceniteľná peniazmi. Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli realizované v roku 2004, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2003 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za dva úkony právnej pomoci – prevzatie a prípravu veci a podanie vo veci samej 4 534 Sk za každý úkon v zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. spolu 9 068 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. dvakrát 136 Sk, teda spolu 272 Sk.

Právna zástupkyňa sťažovateľa preukázala, že je platcom DPH. Preto ústavný súd rozhodol o priznaní trov právneho zastúpenia vo výške 11 115 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2004